

LBRIS

We know
books

Mia Sheridan

Suflete în *furtună*

Traducere din limba engleză și note
TEODORA MAFTEI

LITERA
București

Prolog

În timp ce își clătea ceașca de cafea în chiuveta din bucătărie, Flynn Purdom urmărea cum fulgii de zăpadă se așterneau pe la colțurile ferestrei din fața lui, căzând din văzduhul întunecat, lipsit de nori. Accesase benzile de frecvență pentru radioamatori și asculta buletinul meteo ce prevestea sosirea unei furtuni în zilele ce aveau să vină. Câteva furtuni traversaseră deja regiunea, dar, odată ajunse în dreptul cabanei lui, nu provocaseră decât o scădere nesemnificativă de temperatură și câțiva centimetri de zăpadă depusă. Aruncase o privire în sus puțin mai devreme, când verificase capcanele, și înțelesese că urgia furtunii se dezlănțuia la altitudini mai mari.

Natura, în furia ei, putea fi perfidă, dar el prefera să înfrunte natura decât să se lupte cu împielitații din guvern care făceau ravagii în Statele Unite. Rudele îi spusese că nu era zdravăn la minte dacă se muta singur acolo, dar nici că îi păsase. Erau niște idioți cu toții. Probabil că nici măcar n-aveau să bage de seamă când venea guvernul peste ei să-i ridice; erau prea ocupați să se holbeze la telefoanele mobile, citind cele mai noi bârfe de la Hollywood, ori să stea pe vreo rețea de socializare, citind despre ce a mâncat la cină vreun puști pe care abia dacă îl știau din școala generală. Erau ca niște oi zevzece, duse la tăiere. Nu era însă și cazul lui. Nu, nenică. Hai să vedem cine are să-l mai facă nebun atunci.

Căscând, își șterse ceașca și o așeză în bufet, alături de farfuria și de tacâmurile folosite la masa de seară, pe care le spălase și le pusese

la uscat cu câteva ore în urmă. Cum se trezise dis-de-dimineată, patul era grozav de îmbietor, dar era încă devreme.

Pe când se îndepărta de chiuvetă, îi sări în ochi un fâlfâit de aripi de un albastru strălucitor, care înlăturase un strat de zăpadă de pe pervaz. Făcând cale întoarsă, Flynn se dădu mai aproape, doar că, pe cât de repede își făcu apariția acel fâlfâit de aripi, pe atât de repede se făcu și nevăzut. Mai mult ca sigur, fusese doar vârful aripii unui sturz albastru, dar îl făcuse să privească din nou pe fereastră, înspre șopronul de lemne. „Fir-ar să fie!“ Dacă a doua zi s-ar fi pornit furtuna acolo, nu i-ar fi convenit să fie nevoit să-și târască picioarele până afară, când ar fi putut rămâne bine mersi la căldurică, în confortul cabanei lui. Suspinând, se îndreptă spre ușă, își puse șuba pe el și își încălță ghetetele.

Stelele dădeau să se ivească pe bolta cerească în timp ce fundalul căpăta o nuanță închisă de gri. Luă din șopron un braț de lemne de foc, și, pe când se întorcea la cabană, ieșiră și ei din pădure. Flynn se opri. „Ce Dumne...?“ Scoase un mormăit surprins, iar o buturugă îi căzu din vârful grămezii drept la picioare.

Un bărbat cu ochii sălbatici, cu pielea îmbujorată, sclipind umeză de sudoare, purta pe brațe o femeie care stătea cuibărită la pieptul lui. Uimit, Flynn își mută privirea spre ea. În mod evident, părăsise deja această lume – pielea îi era albă ca omătul, iar trupul îi era țeapăn. În timp ce Flynn privea cu ochii măriți de uimire, bărbatul scoase un geamăt agonizant și căzu în genunchi, strângând în continuare în brațe corpul neînsufletit al femeii.

Flynn lăsă jos lemnele de foc și o luă la fugă după stația sa.

Capitolul 1

Audra

Am virat la un colț de stradă și, din mașină, am început să zăresc munții în depărtare. Cumva, panorama grandioasă încă îmi provoca un suspin lăuntric, ce mi-a pătruns direct în oase. Erau minunați. Trainici și neclintiți. Într-o lume în care nu poți fi sigur de nimic, pe ei știam că mă puteam bizui de-a pururea.

La ora nouă dimineața, erau împrăștiate în parcare de la serviciu numai câteva mașini. Cele mai multe dintre ele erau ale unor furnizori de servicii care dețineau câte un spațiu – de birouri sau comercial – în depozitul de cărămidă pe care intenționam să-l transform într-un magazin universal pentru nunți.

După ce am parcat și m-am dat jos din mașină, am deschis portbagajul și am scos din el aranjamentele florale voluminoase și crenguțele decorative pe care le cumpărasem în dimineața aceea de la târgul de flori. Cu ochii închiși, am inhalat parfumul dulce și îmbătător al crinilor. Am închis portbagajul cu mâna rămasă liberă și m-am îndreptat spre intrarea în clădire.

În urmă cu șapte ani, mi-am vândut puținele lucruri de valoare – verigheta bunicii, câteva obiecte de anticariat din pod – și mi-am deschis o afacere cu flori: *Thistles and Thatch*¹. La acea vreme, abia câștigam suficienți bani cât să plătesc factura la curent, dar clădirea

¹ În limba engleză, în original, „Scaieți și Paie” (n.tr.)

în sine era achitată. Când s-a prăpădit tatăl meu, mi-a lăsat casa moștenire, așa că am reușit să o scot la capăt fără vreun credit ipotecar. Fiind la început de drum, am așteptat răbdătoare ca afacerea să se dezvolte, în timp ce-mi șlefuiam talentul și-mi descopeream propriul stil.

La început, neavând prea mulți bani pentru accesorii, a trebuit să fiu inventivă, așa că, pentru a face buchetele de flori, m-am folosit de tot felul de materiale, de la pânză de sac până la saci vechi de grăunțe sau sfoară. Ca să le promovez, spuneam că erau proaspăt aduse de la țară. Am încercat o mulțime de combinații unice până le-am găsit pe cele potrivite, cum ar fi *Protea* sau eucaliptul, la care chiar adăugam ocazional crenguțe decorative cu fructe. Am folosit plante pe care alți florari le-ar fi considerat bălării, dar care pentru mine erau naturale și încântătoare în combinație cu florile clasice. Pe lângă asta, scriam de mână fiecare bilețel cu mesaj, dând astfel o notă unică și personală fiecărui buchet. Aranjamentele mele au devenit populare, iar afacerea a crescut. În unele zile, stăteam în prăvălie toată dimineața să fac buchete, iar după-amiaza și seara mergeam să le livrez. După un timp, am reușit să mă ocup de câteva petreceri și atunci mi-am dat seama că din nunți și din evenimente se făceau banii grei. Prin urmare, am început să investesc mare parte din câștiguri în anunțurile publicitare din revistele pentru mirese și din presa locală.

Când viitoarele mirese au început să-mi ceară periodic recomandări ale altor furnizori, mi-a venit o idee: ce-ar fi să le închiriez specialiștilor în nunți spațiul rămas nefolosit? Ne-am fi putut recomanda reciproc, și, în fond, mireselor le-ar fi convenit să găsească toți furnizorii de servicii necesari la un loc. Stăteam în Colorado, iar depozitul se afla la periferia orașului, în cartierul Laurelton; în mod normal, nu venea multă lume prin zonă, dar ar fi fost minunat pentru clienți să poată merge într-un singur loc pentru a-și satisface o gamă largă de nevoi. Cel puțin, așa speram. Mizam pe asta – la propriu.

I-am dat unui fotograf spre închiriere unicul spațiu utilizabil rămas și, cu banii din chirie, am înființat treptat mai multe birouri

și studiouri. Galeria pentru Mirese număra atunci fotografii de la începuturi, un cameraman, o papetărie, un salon cu rochii de mireasă și, nu peste mult timp, Patiseria lui Baptiste, pentru care a fost nevoie de un spațiu special amenajat, care să poată găzdui laboratorul gastronomic al unui maestru bucătar, lucrările urmând să fie finalizate în luna următoare sau cam așa ceva.

În ultimii doi ani, mâncasem aproape la fiecare masă sendvișuri cu unt de arahide, nu-mi cumpărasem nici măcar un rând nou de haine și dădusem până la ultimul bănuț din profit pe construcție. Când i-am trecut pragul pentru prima oară, mi-am simțit inima plină de mândrie.

Am schițat un zâmbet și, în vreme ce îmi aruncam privirea prin holul principal, am tras în piept parfumul florilor și mirosul de zugrăveală proaspătă. Clădirea era atunci un amestec nemaipomenit de vechi și nou, antic și contemporan, lucrurile potrivitându-se exact așa cum sperasem atunci când totul era doar în imaginația mea. Aveam sub picioare podeaua din lemn masiv de culoare închisă, pardosită cu scânduri late, elegantă și rustică deopotrivă, iar pereții din cărămidă formau un contrast perfect cu strălucirea mărețului candelabru de cristal atârnat de tavanul înalt de la etajul doi. La dreapta și la stânga erau spații comerciale, iar în partea din spate se găsea scara, cu treptele-i late. Spațiul de la etajul superior era deschis și avea niște balustrade din oțel vechi. Sistemul audio pe care îl instalasem reda în surdină o muzică clasică ce-mi mângâia sufletul. Chiar în fața mea erau o masă veche, rotundă, pe care o găsisem într-un talcioc, și un imens aranjament floral, pe care îl schimbam săptămânal. Aranjamentul din acea săptămână era alcătuit din trandafiri roz, *Astilbe*, degețel, ciulin, fructe de lemn câinesc și eucalipt cu semințe. Mi-am trecut degetul peste un rug, am simțit prospețimea aranjamentului floral și mi-am zis că avea să mai reziste câteva zile.

Am zâmbit din nou, cuprinzând cu ochii tot spațiul. Odată ce am achitat împrumutul contractat pentru finalizarea lucrărilor de construcție, am început să-mi canalizez investițiile către anunțurile publicitare.

- Ce dimineată frumoasă, nu-i așa?

Când am întors capul, l-am văzut pe Victor trecând pragul magazinului său.

- Așa-i. Am auzit că s-ar putea să ningă săptămâna asta. Deja simt mirosul de zăpadă.

M-am îndreptat către el, iar Victor, aplecându-se ușor ca să mi-roasă parfumul crinilor din brațele mele, a spus oftând:

- Crinii și prima ninsoare. Ar trebui să se facă un parfum așa.

- Probabil există deja astfel de odorizante de cameră, dar sunt sigură că mirosul lor n-are nici o treabă cu realitatea, am replicat eu.

Victor s-a întors în magazinul lui, iar eu m-am dus după el.

- Probabil ai dreptate. Nu poți produce perfecțiunea naturii, deși asta nu-i împiedică pe cei de la Glade să tot încerce - sau companiile producătoare de dușuri vaginale, dacă tot veni vorba.

Eu am izbucnit în râs, iar Victor rânji cu toți dinții.

- Ce absurd...

- Și totuși, e adevărat. Hai să vezi fotografiile soților Bell și Larkin! Vor ajunge peste vreo jumătate de oră.

Am lăsat florile pe biroul lui și m-am dus la pozele alb-negru pe care Victor le așezase pe masa dedicată sesiunilor de vizionare și la albumul foto pe care îl realizase pentru clienții lui. Îmi plăcea la nebunie stilul lui Victor - o combinație de fotografii regizate și foto-reportaje. Prindea clasicele cadre pe care și le dorea orice mireasă - tăierea tortului, dansul mirilor, aruncarea buchetului -, dar reușea să surprindă și momente magice, spontane, neregizate. *Fotografiile lui erau autentice.* Acelea erau preferatele mele. În timp ce studiam atent fotografiile, am dat de una cu totul aparte. Micuța fotografie îl înfățișa pe mire în timp ce își aștepta mireasa în fața altarului. Într-un colț se zărea mireasa pășind înspre altar. Era limpede că mirele o vedea în rochie de mireasă pentru prima oară. Mirele era tânăr, chipeș, avea părul negru și ochii deschiși la culoare. Era genul de om căruia îi jucau adesea ochii de bucurie cu mare ușurință. Am râs în sinea mea. „Nici măcar nu-l cunoști.” Am zăbovit totuși cu privirea asupra feței lui. Nu pot spune că îmi era ceva familiar.

Pe chipul bărbatului se puteau citi venerația și adorația – și ambele mă măcinau pe dinăuntru, răscolind în mine o rană veche.

M-am întors spre Victor, cu un zâmbet deosebit de cald și ușor încordat. M-a analizat preț de câteva clipe.

– La asta se reduce totul, nu-i așa? mă întrebă el blând, făcând semn spre fotografie, cu ochii fixați tot asupra mea. Noi facem rost de toate brizbizurile, dar totul se rezumă la asta până la urmă, nu? La privirea asta.

Am încuviințat din cap, după care am întrerupt contactul vizual.

– Da... Cam așa ceva, am zis eu zâmbind. Este un album minunat, Victor! Sunt sigură că se vor bucura enorm. Mai bine pun astea în apă, am spus eu luându-mi florile de pe birou. La nouă și jumătate trebuie să mă văd cu o mireasă care mi-ar putea aduce venituri uriașe, așa că... mai bine merg să mă pregătesc.

– Sunt sigur că o s-o dai pe spate. Mult noroc!

– Mersi, am strigat în timp ce ieșeam. Chiar am nevoie.

Am urcat treptele și am mers tot înainte, spre prăvălia mea. Îmi păstrasem pentru mine unul dintre spațiile mari. În camera încăpătoare din spate se aflau câteva dispozitive de răcire și vreo două mese de lucru măricele. În mod convenabil, tot acolo era și liftul care ducea la o ușă laterală de la etajul inferior, astfel încât să-mi pot căra mai ușor la mașină aranjamentele florale gata de livrare. Mai cu seamă însă îmi dorisem să pot privi pe fereastră, de la birou, priveliștea munților. Cumva... mă linișteau.

Îmi mușcam buzele pe măsură ce pășeam. Mă încerca un sentiment de... melancolie și simțeam un gol în stomac pe care nu-l avusesem atunci când intrasem în clădire. Poza aceea mă tulburase. Evoca o tristețe pe care o credeam de mult estompată, o amintire încețoșată care inițial mă lăsase fără suflu, dar care se risipise în timp. De ce simțisem brusc, în atelierul lui Victor, o presiune care îmi strivea pieptul?

M-am încruntat și, în timp ce încetineam ritmul, am auzit niște voci venind dinspre prăvălie. Știam deja că asistentul meu, Jay, sosise de la ora 8, dar prima mea întrevedere cu Felicity McMaster, mireasa despre care îi spusese lui Victor, era programată peste

25 de minute. Mă furnica toată pielea. „Doamne-ajută să nu fi ajuns mai devreme!” Nu eram pregătită. Faptul că trebuia să dau tot ce era mai bun în mine ca să-mi pot vinde munca îmi dădea o stare de neliniște. Iubeam să fac aranjamente florale, iar factorul artistic îmi umplea inima de bucurie. Restul era un rău necesar. Trebuia să afișez o expresie serioasă.

„Fotografia aia afurisită!” Mă simțeam luată prin surprindere și nici măcar nu știam de ce. Mă simțeam de parcă m-aș fi plimbat pe un teren pașnic, bine cunoscut, iar o mină terestră ar fi explodat chiar la picioarele mele. Nu mi se mai întâmplase asta de multă vreme. De foarte multă vreme. „Vino-ți în fire, Audra!”

M-am oprit puțin și am intrat într-un spațiu gol, care avea să găzduiască în curând Patiseria lui Baptiste. Am tras adânc aer în piept și mi-am făcut curaj să-mi continui drumul înspre prăvălie.

– Bună dimineata, a spus Jay atunci când am deschis ușa.

De la biroul lui, a făcut ochii mari la mine, în semn că și el era la fel de surprins că deja erau acolo cele două femei așezate la masa rotundă, unde obișnuiam să mă întâlnesc cu clienții.

– Audra Kelley, acestea sunt Felicity McMaster și mama ei, Alice, mi-a spus Jay, arătând către ele.

Mi-am continuat drumul și, schițând un zâmbet, mi-am mutat florile de pe brațul drept pe brațul stâng, astfel încât să pot da mâna cu cele două femei. Felicity era o blondă zveltă, cu un nas delicat, în vânt, și niște ochi albaștri mari, iar pe deget purta un inel cu o piatră cât Gibraltarul. Alice era o versiune mai în vârstă a lui Felicity. Firește că știam deja cine erau. Văzusem o poză cu ele în ziarul local, la rubrica de stil, iar apoi căutasem fotografia de logodnă a lui Felicity.

– Îmi face mare plăcere să vă cunosc. Îmi pare rău, dar am înțeles cumva greșit ora la care trebuia să ne întâlnim? Vă rog să mă scuzați că v-am făcut să mă așteptați.

– Nu, nu, a spus Alice, fluturând din mână. Astăzi avem pur și simplu de făcut o mulțime de lucruri și trebuie să terminăm aici până la 9:45. Nu ne-am gândit că ar putea fi o problemă dacă am veni mai devreme.

– Nu, bineînțeles că nu e nici o problemă, am mințit eu.

Am împins mănunchiurile de flori spre Jay, iar el s-a făcut nevăzut pe ușa care dădea spre camera din spate, zâmbindu-mi încurajator peste umăr. Mi-am dat jos haina, am pus-o pe spătarul scaunului, mi-am așezat poșeta pe podea, apoi am luat loc lângă Felicity.

– După cum îți poți da seama, planificarea unei nunți cu cinci sute de invitați este o misiune destul de dificil de realizat în numai două luni. Avem nevoie de cei mai buni furnizori de servicii, care să ne ajute să o scoatem la capăt.

– Da, bineînțeles, am zis eu zâmbitoare.

Știam deja câte ceva despre nuntă din prima convorbire telefonică pe care o purtasem cu Alice. Contractul acesta îmi putea aduce venituri *uriase*. O revistă locală pentru mirese urma să ilustreze nunta la rubrica „nuntă de iarnă”, iar eu deja îmi lăsasem mintea să zboare la conceptele de design. O nuntă de iarnă – cu bugetul menționat de familia McMaster – ar fi fost pentru mine o oportunitate de a face ceva inedit și ieșit din comun. Desigur, mi-ar fi putut aduce *gratuit* și o publicitate nemaipomenită, iar eu aveam nevoie de orice era *gratuit*.

– Sunt onorată că am ocazia să realizez conceptele de design pentru nunta ta. Dacă nu te superi, aș vrea să te întreb cum ai dat de mine.

Fusesem șocată când mă sunaseră să stabilim o întâlnire, ținând cont că ar fi fost o binecuvântare pentru orice furnizor de servicii să se ocupe de evenimentul lor, mai ales că eu încă eram la început de drum.

– De fapt, a spus Alice, am participat în urmă cu câteva luni la evenimentul Arta în Licitație, pentru care tu ai realizat aranjamentele florale. Nu am mai văzut niciodată aranjamente atât de frumoase. Am aflat cu surprindere că fuseseră făcute de un designer florar fără renume, dar tot am vrut să ne întâlnim cu tine.

„Designer floral fără renume. Tot am vrut să ne întâlnim cu tine.” Oarecum stânjenită, am reușit să schițez un zâmbet discret.

– Ei bine, vă mulțumesc. Apreciez.

Obținusem acel contract dintr-o pură întâmplare, dar datorită lui reușisem să organizez și alte evenimente caritabile mai sofisticate. Grație acelor proiecte neprevăzute, putusem achita o bună parte din împrumutul datorat băncii. Am tras lângă mine caietul de schițe, am luat pixul din mijlocul mesei și i-am scris numele lui Felicity pe hârtie, în partea de sus.

– Aș vrea să începeți prin a-mi spune cum ar trebui să arate aranjamentele florale în viziunea voastră.

Felicity i-a aruncat o privire mamei ei.

– Bujori, trandafiri și lalele.

Flori de primăvară pentru o nuntă de iarnă? Pfui! Numai cei bogați și faimoși ar fi putut crede că natura are să se supună voinței lor.

– Sunt conștientă că vor trebui aduse de la o seră, a adăugat mama ei râzând, dar asta este ceea ce își dorește Felicity. I-a zâmbit îngăduitoare fiicei ei, ca și cum se mândrea cu presupusa slăbiciune a lui Felicity de a lua decizii dificile și costisitoare. Ceilalți cinci florari cu care ne-am întâlnit ne-au asigurat că nu va fi nici o problemă în acest sens.

Mi-a stat inima-n loc. *Cinci?* Am încuviințat din cap.

– Ah, înțeleg. Da, ai putea merge în această direcție, am spus eu încet, sau ai putea face ceva mai... original, mai deosebit. Ceva care să amintească nu numai de gusturile tale extraordinare, ci și de povestea ta de dragoste.

Felicity s-a încruntat, iar mama ei părea puțin șocată, ba chiar confuză, de parcă atunci s-ar fi gândit pentru prima oară că nunta fiicei ei ar putea presupune o poveste de iubire.

– Po... povestea mea de dragoste? a întrebat Felicity.

Inima mi-o luase la goană.

– Ei bine, mi-am dres eu vocea, florile spun o poveste, nu numai prin frumusețea lor, ci și prin însemnătatea lor. Mi-am tras mai aproape caietul de schițe și am început să desenez un buchet de flori. Mișcările delicate ale creionului mă linișteau. Mă lăsasem purtată de gânduri, în încercarea de a-mi păstra calmul. Atemporalii trandafiri de grădină, am șoptit eu, senzualele succulente, gingașele narcise albe